
TÜKRÖK ÁRNYÉKÁBAN

VERSEK

HARANGHY GÉZA

A PACSIRTA

Egy hang cseng, hol, jár a Nap,
csilingelve szól – szabad –
trillája leng messze már,
szívemben zúgó kisharang
- szépszavú pacsirtamadár -

Mondd még! Dalold a lelked,
szavad szálljon s szíved
húrja zengjen csendesen,
örök tavaszt hozzon versed! -
csak, szólj és repülj énelem!

BOGA VÖLGYE

...mintha az egész föld egy hatalmas kert lenne;
a hegyek, a dombok a gyermekei benne,
száz színű rét, tucatnyiféle lomb, s a Nap,
nézi -e csodát, a valót, kéklő ég alatt.

Szél játszik dalt, susog vagy zúg a tarka lombon;
míg felhőt kerget, lepke száll a lanka dombon,
halk nesz oson, patak csillan, fut tova játszva -
időm lejár, a Nap búcsút int estre várva,

s az éj a kertet lassan, álmosan bejárja.

SZEPTEMBER OKÁN

Szeptember van. Színes sátrát már bontja az aranyló
nyár,
sárgán himbálnak a levelek, rajtuk pihen a halvány
napsugár -

milyen közeli a csend. Milyen szép - és milyen szomorú.
A természet aludni vágy. A csend a gyászé. A csend, a
koszorú.

Karjába zár, ölébe von, magába rejt mélyen,
s így múlik, forog, pörög, az időtlen, végtelen
messzeségben.

ABBAN A RÉGI DALBAN

Abban a régi dalban ott élnek az álmok
azok a régi álmok mindig jó barátok
abban a régi fényben ott bolyong a lelkem
azon a régi utcán kóboroltunk ketten

abban a régi dalban benne volt egy dallam
és azt a régi dalt még dúdolgatom halkan
abban a régi fényben álmodtuk az álmod
és azt a régi fényt már sohase találjuk

A TENGHER

A tenger csak zeng és zúg. Ringja ősi dalát,
ölelő teste most könnyű táncra hív
s hulláma nézi a Nap égő csillagát –
elnézném még, mint festi kékre az ég
szerelmes hullámait, tengernek énekét,

ám, dúdol már távol a szelíd naplemente,
kék égnek fátyla bús esti táncra hív,
már csillagok várják a messzeségbe veszve,
éji álmoknak ölelő karjait –
a sziklán s a fövényen még csobban a víz,

az esti harang zúgja régi dalát,
nem tudja senki... nem érzi más,
mennyre bús, mennyire fáj, Napnak a halál –

a tenger csak zeng és zúg, ringja ősi dalát,
hulláma nézi a Nap lehulló csillagát.

A LELENC / Trianon okán /

Lehetnék sokkal jobb is...
és lehetnék boldogabb.
Lehetnék fényes csillag,
de most az éj takarja arcomat.

Édes, puha-varázs,
bársonya a szónak!
Szívem, ha lelnék,
maradhatnék jónak -

haza mennék! Haza,
de nem tudom, hol van,
hol lelkem fürdetnék
mindenféle jóban!

Ott lennék én! Csak ott!
Hol, megértik szívem.
Hol, minden bánatra
édes gyógyír terem -

otthona a szónak,
otthona a szépnek,
hona az igének,
a szív melegének.

Lehetnék sokkal jobb is...
és lehetnék boldogabb.
Lehetnék fényes csillag!
de még az éj, takarja arcomat.

VÁSÁRHELYEN ZENG A HARANG...

Vásárhelyen zeng a harang, messze szól a hangja,
felém szálló szép dallama szívemet kongatja.
A szívemet megkongatja minden édes dallam,
régí fények, dicsőségek: mind egyetlen dalban.

Messze szól az öregharang itt a pusztaságba,
messze szóló szép dallamát ugyan kinek szánja?
Ez a puszta üres, árva, zúg a szél, sír szava;
nem járnak a régi dülön, nem áll már a tanya.

Elhajtottak lovat, csikót, üres már a jászol,
tanya helyén fejfa nincsen, csak egy nyárfa gyászol.
Ott vannak a régi álmok abban a harangban,
benne zeng a régi dallam mindenegyes hangban.

A szívemben minden hangja, mint egy régi nóta -
belesír a pusztaságba a vén harang kongva:
de ki hallja? Most ki várja mikor a Nap fel kel?
Árva lett a széles határ, árva, mint az ember.

Vásárhelyen zeng a harang, messze szól a hangja,
felém szálló szép dallama szívemet kongatja.
A szívemet megkongatja minden édes dallam,
régí fények, dicsőségek: mind egyetlen dalban.

BARNA PILLESZÁRNYÁN

Barna pilleszárnyán meglepett az álom,
lassú kék-keringőt dorombol az éj,
álom halk dallamán messze-messze vágyom,
hol lelkem szabad, szívem szívedhez ér.

Ringass el, ringasd el örök-bús szívemet,
játssz velem csodát, te éji délibáb,
öröm az, ha látsz, ringasson hús lehelet
s tündökölj még vágy-lankáimon tovább!

Barna pilleszárnyán, ha meglep az álom,
kopott felhők között – lelkem ott halad -,
a sorsomnak örök álom-útját járom,
hol a vágy, mint fény a Napra rám tapad.

ÁRVA FÉNY

...ha elhagysz majd egyszer, miként az ősz a lombja hullt
fákat,
ha már pillantásod többé nem vigyázhat,
értelmét vesztí a szó, mit szerelmünk ezerszer mondatott,
árván marad a fény mely szemedben csillant,
meztelen hűvös éjt bársonyba bújtatott.

Szeretem az arcod. Szeretem dacod, hangod, illatod,
a születő percben minden mozdulatod.
Mosolyt, mi bút feledtet, alkony-éj órán a lusta csendet,
szeretlek, szeretlek... minden új ölelést!
...Szép szemed szította örökké-szerelmed.

SZONETT

Dallamát hallanád szívemnek,
játszhatnál édes húrokon,
éreznéd zengőn, míg átoson,
e lágy-zene a szeretlek

szólamon. S amíg csengnének
zúgó-dallamok bíboron
érkező derengő hajnalon,
árván didergő szívemhez

lenne az tán' biztató írás:
téged szeretlek. Nem lenne
sohase, soha már sírás,

hisz' szívem örökre bevetve,
benne vetve szerelemfájás,
szerelem-vesztés veszedelme.

TAVASZ VÁRÓ

...én már lombodat látom
karcsú nyárfa égig érő ága,
csintalan tavaszi napban játszó
ringó szellőt, sudaradra szállva –

még éj zizzen árnyadon,
tűnt időt idéz halkan rebegve,
hosszú tél bús szavát ágaidba
fonja – hajnalt szó új leveledre.

Sír még a csend – égig ér,
de rigó fütttyent akkor a tájba,
lepke száll fényesen kertek alatt –,
jön tavasz újra, fára, virágra.

A ZENE

...a zene zeng, zúg, szól zsongón fülemben,
halkan, lágyan, vagy ércesen vádlón,
rám ömlik forrón, hevesen szívemre,
elvisz messzire magasba szállón -

megannyi csoda-hang ütemre várva,
lassan hullámnál, vagy szállva sebesen:
gyémánt, ha hű honát itt megtalálja,
ragyogása örök -e dús vereten -

és szól, száll a dal, a zene zsong, lebeg,
hall a fül ütemre dobog a láb,
szabadon jár, messze visz a képzelet!
Bennem pengne már, száz tüzes gitár -

GYÖNGYÖK

Gyöngyök a hajadban az elszállt évek -
fehér szálak, ezt adtam én?

Megcsillant örömök. Kifakult képek -
állunk a parton, Te, meg én.

PILLANAT

A szemedet nézem, hajnalpír ajkadat,
rózsát sző bennem a bűnös képzelet,
hús tested vonalán pezsdítő tavaszt,
ahol a szellő lágyan megremeg.

Kárhozat ó! Vesszek el!
Hitelt nem ér már szavam.
Magába csábít, én engedek,
beléd zuhannék, te árnyas, dús liget!

Dúl csillagok zápora, tobzódik bennem,
a szemtelen éjben vad vihart kavarr!
míg behunyja szemét a sűrű csendben,
s lenyugszik békén a fáradt avar -

álmodó, édes az éj,
párnáján hús álom ér,
csendje hív, bódultan elmereng -
búcsút int fénylőn, a hajnal feldereng.

LA VITA

Csillagok
Gyöngyök
Évszakok

Szerelmek
Sorsok
Bánatok

Küszködünk
Félünk
Harcolunk

Születünk
Élünk
Meghalunk

Érkezünk
Várunk
Elmegyünk

Szeretünk
Válunk
Gyűlölünk

Szenvedünk
Tűrünk
Engedünk

Hallgatunk

Szólunk
Ráhagyunk

Fizetünk
Vesztünk
Tartozunk

Születünk
Élünk
Meghalunk

Mennyország
Pokol
Tisztulás

Hamu
Por
Megújulás

MERT KEDVES

...mert kedves a szó, melynek neve köszönet,
kedves a hang, a tett, a szív, mely benne zeng :
végtelen zöldmező, hófehér téli csend,
és benne cseng, és rólunk szól az üzenet.

A LÁNY

...csak egy gondolat vagy.
Egy tengermély álom.
Könnyű fátyol, lenge szél.
Vagy tövises rózsza, elszálló felhő -
bódító illat - ki tudja mért?

...hogyan ki vagy? Nem tudom -
ha tudnám a titkot, mit, rejtegetsz:
hol van a rózsza, mennyi az álom,
mért olyan jó, ha rám nevetsz?

Őszidők járta éveim mögött
rég elszállt már az illatos tavasz,
még is oly szép és fáj a perc,
meglátni téged - átélni azt.

Eszembe jut ifjúkorom:
illatos, lágy éjszakák,
az elfelejtett dallamok...
de jó volt akkor várni rád -

...csak egy gondolat vagy.
Egy tengermély álom.
Gyönyörű lány! A kikelet.
Hová tűnt el az ifjúságom?
Hová repít a képzelet?

A RÉGI ŐSZ

Milyen szép volt akkor az ősz. Napsugár ült a kerti padon,
láttam mint oson az árva levél egy kósza légtutajon.
Sétáltunk a csendes elmúlásban, köröttünk aranylott az ősz,
láttam a szemed csillogó fogságban, mint követi a lankadó időt.

Szerettem azt az őszt. Szerettem a pihegő Napot,
csodáltam az egyre messzibe tűnőt, a sok-sok tegnapot.
Így álltunk akkor ketten az őszben. Egy régi lány, egy régi én,
most kezded keresem azon tűnődve, mért lesz az őszből még is költemény.

TOVA TŰNT IDŐ

Csendesen ébred a szépszavú hajnal, egy hosszút nyújtózik még az éj,
szellő jár körbe susogó dallal, ébred a Nap is, ma kék lesz az ég.
Szemedben tükröz a tova-tűnt idő, éveket hagytaal szerte-szét -

a lelkedben szótár, a szívedben tények: mit is jelenthet ennyi év!
S, ha eljön a bársony-halkszavú este, hajadba tőr a lenge szél,
dúdolsz majd újra halkan egy nótát, miközben meglep a lompos éj.

ALBÉRLET

Egész éjjel csatangol a szél.
Hideg fény fut az ablakrácsokon,
kopog az eső, büntet a tél,
sáros nyomok a piszkos betonon.

Lucskos, hideg a nyítt sportcipő,
válik a mész a füstös plafonon,
miért büntet pont most, az idő?
Mért hagyott el a régi tavaszom?

Macskám, már régen nem dorombol,
s tósztol a háziúr a bérrel,
nem is tudja még, de már is orrol:
'mi meg maradt, semmi az egészből -

csak a füst... nem megy ki szememből,
itt gomolyog a repedt plafonon -
cimborám az ördög!... Áldom őt,
őt áldom én, s álmodom, hogy álmodom.

BÚS BORONGÓN

Bús borongó csendes este
szürke fényt szítál és cseppen
gyöngyökként szívembe.
Rég elült a hajnal, szava
nem szól se lágyan, se halkan,
homályos esti fény
őrzi az éber nyugalmam.
Távoli lantszó rímeket
leperget, mik némán
összecsengve gyászolják a
csendet tetszhalott szívemben.

Már emlékek úsznak,
kékködös az éj, rólad most
újra a szerelem mesél,
lusta vágy kéjeleg
s ömlik lomhán a sötét.

A Tavaszom voltál, most te vagy
a Nyár. Mikor az Ősz leszél,
szívemben zúgó, téli vihar jár.
Siratja már az őszi tájat,
hol, hulló levél kísér, arcod,
belepi a bánat.

FOTO NOVELLA (egy kiállítás margójára)

Változó, vágatató Világ,
hol a csók perc után rebben,
itt örökké tart, mint arany
nyár, forrongó, tüzes szívekben.

Fény, árnyék, fehér, fekete,
ezernyi rajzó szín papír
lapra vetve, titkos intim
pillanat, élet és halál

most örök - és örökre az
marad. Megállt idő a kép.
Megállt a kéz, a mozdulat,
fénnyel írt Világ ez itt! a

múltba visz, jövőnkbe halad.
Fekete és fehér, fény és
árnyék, megsárgult levél mi
hullni vár még, fagyott idő

mely papírra száradt, őrzi
az élet, holtat és vágyat,
rebbenést, esti fényeket,
a megállt időt, egy érzést,

az életet. Fekete és
fehér. Fény és árnyék. Sárgult
levél, itt lehullni vár még...

AZ ÚTMENTÉN / DIMENZIÓK. EGY HALOTT NYÁRFA EMLÉKÉRE /

I

Egy, nyár állott ott, néma pusztasággal,
mint halott sas madár az Égre szállva,
állt ott a múlt halott, bús magánya.
Körötte lombok ültek, lengtek halk imát
s hallgatta tán' e bús liturgiát.

II.

Nyírek, nyárok ott hajoltak,
lombok lengedeztek,
hangtalan várt, hullt ott a csend,
és perc nyomán a múlt –
a homokszemek aprón peregnének.

III

Ott vár a múlt, itt él a ma,
hív, jövőt teremtvé,
hangtalan hull rád még a csend,
és perc nyomán a múlt;
szikrányi idők – halkán temetnek.

NYÁRESTI SÉTA

Amint lépsz, veled leng az árnyas alkonyat,
földhöz simul a csend - az
éj puhapillangója könnyűszárnyra kap.

Körbeviszi lombillatát, csókját az éj,
barna lankák halmain
már újalmot ígér, - rezzen, libben a szél.

Vetett ágyából épphogy kel a lusta Hold,
már keríti száz baját -
ez az Ég, csupa, csupa folt! Csupa csillagfolt!

S hol járt, nappal a Nap büszkén, dölőfösen,
ott rozzant parasztszekér –
a Göncöl dörög kerek csillag kereken.

A szomjas éj, csak issza fények mámorát,
míg nem csendesül a vágy
meríti mohón csillogó csillag sugarát -

Viszi tovább éj illatát, hűsét a szél,
barna lankák lombjain
ott zenél, susogja - hosszú, hosszú az éj -

NYÁRESTI BÚCSÚ

Puha árnyak vállán ringatózva pihen,
múltjában mereng a későnyár,
a lomha testű lombok ringnak szelíden,
alkonyi éj-zene hangja száll -

langyos esti csendet simogat a vízen,
lágy ölelések hús pamlagán,
hol búcsút int a Holdnak, még, a hűtelen,
a fényszavú, csillagszemű nyár.

Langyos esti csendjét simogatná híven,
múltjában mereng, de késő már,
felhőt fest a szürke éj, borút, odafenn,
minden a múlté! fényszavú nyár -

puha árnyak vállán ott maradt a szívem,
múltjában rekedt a forró nyár,
a lomha testű lombok zúgnak idebenn,
ez már a búcsú, későre jár -

AMIKOR HOZZÁD CSENGETEK / 36-év együtt /

Hozzád csengetek: szavadat hallom csengve fülemben;
mint mikor fénylett, dalolt a nyár
a csacska-szavú lombok árnyéka lebbent
s hittük mi ketten: szép a világ!

Most mind felejem – látod -, az éjnek sötét, bús dalát
csak csöpp csecsebecsék nevetnek,
a tarka álmok – amit évek szőnek át –
pillanat csak amíg peregnek.

A régi csókok - víg üzenetek -, kísérnek tovább.
Halk szavú bókók, néma versek -
a szívemben mind most suhan át.

ŐSZ AZ ALMAFÁN

Hol, egykor tűző-nap, vad szelek tanyáztak,
évek múltak sorban, azt mind legyőzte tán'
víg üzenetet hagyva –e bús világnak -,
felette a felhők napsugarat láttak.

Ősz borongott búsan most az almafán,
feslett ruháján a vén idő hallgatott,
a piros almák az utolsó rózsaszál -,
tűnt időt hord a szél vének alkonyán.

Most borongott búsan az öreg almafám
avitt ruháján kötve rőt gyászszalagot
s míg néztem múltó ágát, lágy illatár -,
bús szívemben még, a nyári-éj ott lakott.

MENNYI MINDENT

...még simította Föld arcát a fény
a lombok még zölden lengtek,
mélytükrén kékre sejlett az Ég
s a pillanat még szemembe rebbant –

mennyi mindent ad az élet
bejárhatsz Földet és Eget,
hol, látod, mint ébred a hajnal
és magadba zárod a végtelent.

Mennyi mindent ad az élet
és mennyi mindent elvehet:
ha nem látod, mint jön a hajnal
s nem hallod, hol a patak csörgedez –

nem futhatsz vágatva réten
dalolva dombok hajlatán
nem érhetsz oda, hol a szél fut,
hol a távol, ott, ahol nincs határ –

ahol simítja Föld arcát a fény,
hol a lombok zölden lengnek,
Ég tükrén fodrozódik a kék:
ott a könnyeket szívedbe rejtéd –

TŰNŐDÉS AZ ÖREGTÖLGY ÁRNYÉKÁBAN

Ki vágyta egykor lombod árnyát?
Ki vágyta hangod a suttogót?
S csend-partod ringó felhőszárnyán
kik vallták hűen a nem múltót?

Ki hitte rólad az örök tavaszt?
Ki hitte mind, -e balga szót -?
Hittük: a hazugság, talán igaz.
Hittük a könnyet, a csillogót.

Hittük a múltat és hittük a mát,
már láttuk fénylőn a jövőt,
hagytuk szólni az édes vágy dalát
s nem láttuk Káint, a hitszegőt.

Most, csend-partod ringó felhőszárnyán
a hús álmok mind mélybe hullanak
s hol, suttogó hangod lágy szivárvány,
ott már a múlt, fekete gyászszalag –

S ki, vágyta egykor lombod árnyát,
ki, vágyta hangod a suttogót,
elfutva már, elhagyva álmát
siratja múltját, a nem múltót.

FÉNY LESZEK

Fény leszek:

Arcodon nem szűnő mosoly,
patak fodrából
csillanó s a kék
égnél ragyogóbb!

Fény leszek:

A nevednek szikrafénye,
Napnál égetőbb –
míg kezem fogod,
társad, szeretőd.

Iramlok végtelen hévvel
utánam vad orkán hadak –
pihenek az őszi széllel,
ölembe lombok hullanak.

Alkony leszek:

Hajolj fölém és hidd jövőd –!
Gyermek, ki, anyjáért sírt
sem kapott szebb szemfedőt.

Alkony leszek:

Hidd azt, szép még a holnap –
s fölém a dombok fénye
domborulhat.

Alkony leszek:

Alkony leszek a bánaton -
hideg szobában árnyék,
hol, éjféli csend oson.

CSILLAGÁT AZ ÉG / Emlékek a télből /

Szán suhan ott és csengő szól,
messzi-pusztán suhan az álomkép
s mint tűnt napot az éji vándor,
űzi csillagát az emlékezés –

Szelíd tó jegén réved a messzeség
tűnt idők illata jégvirágba zárva
s hol vasalt cipők szelték a jégtükrét,
most bágyadt holdvilág ring a tájba –

Osztja az időt múltra, jelenre
felejtve mind a semmibe veszőt,
csak, az marad már, kit, szeretnek,
felejtve a felejthetőt –

Ott szán suhan és csengő szól,
már hív az emlékezés,
fehér-pusztákba gyűl a távol
s tűnt-napod őrzi a messzeség –

Őrzi – mint csillagát az Ég.

